

Pisti furcsa nyaralása

Az egész ott kezdődött, hogy Pisti nyaralni ment a Mamához, mint minden évben nyáron. Ez volt a nyolcadik nyaralás éve itt. Igazából írhatnánk a Mamát csupa nagybetűvel is, mert Pistinek a Mama volt a mindene – és nem csak nyáron. A Mama madár-teje, fánkja és reggeli ropogós pirítósa házi vajjal... Pisti mindig nagyon várta a nyaralást. Ezt is, ami a történetben szerepel. De bármilyen érdekes is, most nem a Mamáról és az ő csodálatosan finom ételeiről lesz szó. Sőt, nem is Bogi kutyáról, aki Mama udvarán heverészett, mint egy felmosóröngy, és csak akkor tudta, hogy melyik az eleje, amikor ugatni kezdett: amelyik ugat, az az eleje. A postás bácsi szerint viszont amelyik fele harap, az. De erről még csak ő nyilatkozott így.

Bár történetünk főszereplője maga Pisti, a fontos mégiscsak az, ami ezen a bizonyos nyaraláson történt. Pisti Mamájának szomszédságába költöztek a Lajosék. Ez már önmagában érdekes volt Pistinek, mert a Lajoséknál mindenki Lajos. Még az asszony is Lajos. Mama persze megmagyarázta, hogy a Lajoséknál a Lajos a család vezetékeve. Így eshetett meg, hogy a Lajosékkal odaköltözött egy lány is, aki szintén Lajos volt. Ő volt Lajos Rozi. Pisti már a neve miatt is sajnálta Rozit. Meg azért is, mert lány. Pisti szerint a lányok sokkal ügyetlenebbek, mint a fiúk, sosem játszanak olyan menő játékokkal, mint ők. Hírből sem ismerik a focit, a traktoros-fapakolós játékot, sose voltak cowboyok, és utálják az indiánokat meg persze a rablóbandúrosat is. Ők csak olyan unalmas, lányos játékokat játszanak, amiben mindig kell, hogy legyen legalább egy ló, amelyen ül egy királyfi, akinek feleségül kell vennie valamelyiküket. Brrrr! Na meg a babák. Babák mindenfelé. Pisti azért is sajnálta a Rozit, mert nem elég, hogy lány, még csak nem is volt szép. Legalábbis Pisti szerint. De valószínűleg a többi lány szerint sem, mert nem akartak vele játszani. Biztos azért, mert új volt. Piszok nehéz újnak lenni. Az új és korántsem szép Rozi nagy volt. Nem olyan nagy, mint a Mama vagy Apa, vagy Anya, vagy Tóni bácsi, a fagyis. De nagy volt. A feje tetején sem olyan napszíttá barna haj vagy aranylós szőke fürtök voltak. Nem ám. Hanem vörösek, mint a róka bundája. A róka és Rozi között annyi volt a különbség, hogy a róka sunyi tekintete hiányzott Roziéból. Meg Rozi nem az erdőben élt. Azt hiszem. Ráadásul dús, vörös hajához tartozott egy szemüvege is Rozinak. A Mama szerint okuláréja. Csillogott, meg nagyította a Rozi szemét. Furcsa volt, nagyon furcsa. A Mama azt mondta, a külső nem minden,

biztos aranyos lány. De Pisti kételkedve fogadta ezt. Még nem igen tudta összeegyeztetni a lányokat az aranyossággal. Rozit meg főleg nem.

Egyik reggel Pisti barátai, akik szintén ott nyaraltak abban a Balaton melletti kis faluban, ahol ő, a szüleikkel túrázni indultak, és Pisti egyedül maradt. Persze szeretett a Mamával is lenni, de a Mama nem tudott dobozok meg bokrok mögé elbújva fapuskával lövöldözni a gaz bűnözőkre. Mindig azt mondta, nyúzza a reumája. Így Pisti egyedül ténfergett az udvaron. Bogi kutya sem mutatott túl sok hajlandóságot a játékra. Valószínűleg melege lehetett, mert fekete bozontjából kilógott hosszú, piros nyelve. Most nem volt nehéz kitalálni, melyik az eleje.

Szóval Pisti csak úgy téblábolt az udvaron, amikor meglátta a szomszédban, a Lajosék háza előtt, a lépcsőn ülve Rozit. Épp kukoricát csumázott. Amikor megcsumázta, a kukorica héját olyan ügyesen hajtogatta össze, hogy már mindenféle apró tárgy hevert körülötte csuhéból. Az egyik olyan hajó féle volt, a másik kutyaforma. Pistinek igen megtetszett ez a művelet, de nem akart odamenni. Azért tartott Rozitól, mert új is, meg mert lány. De a kíváncsisága és nem utolsó sorban a játék lehetősége mégis közelebb vitte őt a kerítéshez. Először azt játszotta, hogy Rozi egy gonosz bűnöző, akit ki kell lesni, mert éppen a zsákmányát méri fel, melyet az utolsó rablásból szerzett. Addig-addig sompolygott ott, míg végül megállt, és tátott szájjal kezdte bámulni, mit csinál Rozi. Persze nem telt bele sok idő, Rozi is észrevette őt. Végül Pisti fújta egy nagyot, és ráköszönt Rozira:

– Szia! Mit csinálsz?

Rozi jól megnézte magának Pistit, majd ezt mondta:

– Szia! Kukoricát csumázok. Tudod, a nagybácsikám hozta. Ebéd után eszünk is majd belőle. Nem kérsz?

– Dehogynem! – csillant fel Pisti szeme. – De igazából engem azok a figurák érdekelnek ott előtted. Azokat hogyan csinálod?

Rozi maga elé nézett:

– Ja, hogy ezek? Csak azért csinálom, hogy ne legyen olyan unalmas a csumázás. Megmutassam, hogy kell?

Nem telt bele öt perc, Pisti már futott is át a szomszédba. A Mamának csak bekiabált, hogy „Átmentem a Lajosékhöz!”, mint ahogy Apa szokta Anyának, amikor a szomszéd Géza bácsi otthon áthívja Apát egy jó pofa sörre meg meccset nézni.

Ez a csumázás nem is olyan egyszerű dolog, bontani, húzni, törni..., de utána a hajtogatás már jó móka. És milyen finom volt az a kukorica! Hmm... mézédés és zsenge. Kukoricaevés közben kiderült, hogy a Lajoséknál a nagybácsinak lovardája van. Igazából a Lajosék is azért költöztek ide, mert a lovarda a szomszéd város határában van, és ott fog dolgozni a Lajos anyuka és a Lajos apuka. Hozzá kell tenni a történethez, hogy az ottani lovak nem olyan piperkőc herceg-hercegnős lovak! Vérbeli telivérek! Vágtatnak, fújtatnak, dobognak a patájukkal. És Rozi ezeken tud lovagolni! Belevaló lány ez a Rozi.

Másnap Pisti barátai átjöttek játszani, és Pisti indítványozta, hogy hívják át Lajos Rozit is. Négy az egy ellenében leszavazták, mert ő úgysem tud se focizni, se cowboyosat játszani. De ők akkor még nem tudták azt, amit Pisti: hogy Rozi teljesen más, mint a többi lány. A szavazás ellenére áthívta őt, sőt, beállította a csapatába. Persze a többiek kinevették. De az nevet, aki utoljára nevet. Rozi tényleg nem olyan lány volt, mint a többiek. Ő nem sírt, ha fejbe találta egy labda. Pedig a fiúk kipróbálták, hátha el tudják őt üldözni. De Rozi nem hagyta magát. Olyan cseleket vetett be, úgy tudta lekezelni a labdát, ahogy egyikük se. Csak úgy záporoztak a gólok Rozi lábáról. A balról is meg a jobbról is. Mindenki csak ámult-bámult. Aztán rablópandúrosat játszottak, és Rozi volt a legügyesebb pandúr. Mindenkit elfogott. A Kovács Fecőt még bilincsbe is verte egy kötélrúddal, mert meg akarta őt harapni.

A Lajosék Rozija ügyes lány. Kiderült, hogy Rozinak három bátyja van, és mindegyik sportol valamit, a legidősebb meg kajak-kenu bajnok. Azt senki sem értette, hogy mindkettőben, vagy csak nem tudott dönteni, melyikben akar bajnok lenni. De bajnok volt. A másik kettő meg karatézott. Rozi azt mondta, ők hárman edzették őt ilyen acélosra. Most már mindenki hitt neki.

Egyik futkosós, biciklizős délután, miután megmentettek egy fiókat egy vízzel teli árok széléről, Rozi leült egy fatönkre, és elkezdte nézni a lányokat. Ott babáztak, teáztak meg lányos dolgokat csináltak egy fa árnyékában. Rozinak kicsit könnyes lett a szeme. Meg a szemüvege is. Aztán pityeregni kezdett. Ez mindenkit meglepett, mert sosem látták még Rozit sírni. Kérdezték is tőle, hogy mi a baj, megütötte a lábát a pedál, vagy a fióka miatt aggódik? De Rozi csak sírt. Jó pár hüppögés után elmondta a fiúknak, hogy ő is olyan szép szeretne lenni, mint azok a lányok. És

őt senki sem szereti. És ő azért babázni is szeret, de senki sem játszik vele, mert csúnya és nagy darab. Pisti meglapogatta Rozi hátát, és azt mondta neki, hogy amíg ilyen szuper csavartat tud rúgni a bal lábával, amit még Norbi sem tud megfogni a lapátkezével, addig inkább maradjon csúnya, és ne akarjon a nyafka lányok közé tartozni. Ez a biztatónak szánt mondat láthatóan nem érte el a hatását, mert Rozi csak még jobban rákezdte a sírást. A fiúk nekiültek-álltak tanakodni. Igazából ez a Rozi jó fej. Sokat játszott velük rabló-pandúrosat, cowbojosat meg még szerelőset is. Ki akarták húzni Rozit ebből a keserves állapotból, ezért kitalálták, hogy felajánlják Rozinak: babázzanak. Persze egyiküknek sem fűlött hozzá a foga, de ha Rozit ez boldoggá teszi, akkor legyen.

Következő reggel, a napfelkelte és a reggeli után a kis csapat a Lajosék háza mögötti kis réten gyülekezett. Hoztak pokrócot meg Mama féle szörpöt, Rozi meg hozott pár babát. Na ha valaki látta volna azt a babázást, sosem hiszi el. Öt fiú és egy lány babázik. Persze a kezdeti lányos babázás az első tíz perc után kudarcba fulladt, mert a fiúk elkezdtek durvulni, csak olyan fiúsan. Mindegyik baba mágikus képességet kapott, repültek, lőttek, verekedtek, a jóért harcoltak, hangyákat, tücsköket mentettek meg. Rozit nem is zavarta annyira a dolog. Később elárulta, hogy ő is ilyesmiket szokott játszani a babákkal, de szerette volna a lányos babázást is kipróbálni, az annyira nem is tetszett neki. De most már tudja, miből marad ki. És most már szándékosan.

Másnap a gyereksereg a szülőkkel ellátogatott Rozi nagybátyjának lovardájába. Rozi egyáltalában nem félt ezektől a hatalmas lovaktól. Pisti fogadott volna, hogy a lányok nem mertek volna a közelükbe menni. A fiúk sem igen. Nem úgy Rozi! Segített felnyergelni, aztán elvitte nyargalni a lovat. Ott ült a hátán, mint egy igazi indián vagy cowboy. Még kalapot is kapott az utolsó körben. A fiúk persze utána akarták csinálni, de mikor felültették őket a ló hátára, inukba szállt a bátorságuk. Nagy jószág ez. És mozog, meg rázza a fejét, meg prüsszöl, meg a patájával dobol. Rozi ezek után megint nagyot nőtt a fiúk szemében.

Nyár végére Rozinak elkészült az új szemüvege. Valami városi ünnepség volt, ott mutatta meg először a fiúknak. Hirtelen meg sem ismerték. Szépen – tőle teljesen szokatlan módon –, lányosan volt felöltözve, szoknya, kopogós cipő, sőt, még a haja is be volt fonva. Nem is hitték volna, hogy Rozi tud ennyire lány lenni. Mindenki elcsodálkozott: hiszen Rozi szép! Ott már odamentek hozzá a lányok is, de Rozi kérdően nézett rájuk. Nem nagyon értette, mi bújt beléjük. Aztán Edina, a legszebb lány a városban elhívta Rozit, hogy másnap menjen velük babázni, mert

ma kapta meg a legújabb lovas babáját, és majd megengedi Rozinak, hogy megfogja és megsimítsa a selymes sörényét. Erre Rozi csak annyit mondott:

– Bocsánat, de holnap nem érek rá. Holnap én igazi lovakat fogok simogatni, meg felnyergelni, meg meglóvagolni. De nagyon szép a babád!

Egy szó mint száz, ez a Rozi beleváló lány. És igaza volt a Mamának. Első látásra ne ítéljük. Ki hitte volna, hogy a rókavörös, szemüveges Rozi ilyen szép, okos és leleményes, ráadásul a pandúrok koronázatlan királya? Volt. Egészen tegnapig, mert a fiúk egy fűzfa letört ágait összefonták és megkoronázták vele Rozit. Azóta koronás király. Nő.

Ja és Roziról kiderült, hogy erdőben is táborozott már. Lehet, hogy mégis van benne rókavér?

Molnárné Jezerniczky Dóra